IN GEVEB A JOURNAL OF YIDDISH STUDIES

דרײַ לידער • Three Poems

By **Leyb Kvitko**, translation by Harriet Murav and Zackary Sholem Berger

In geveb: A Journal of Yiddish Studies (March 2020)

For the online version of this article:

[http://ingeveb.org/texts-and-translations/kvitko]

דרייַ לידער

Three Poems

Leyb Kvitko
translated by Harriet Murav and Zackary Sholem Berger

Introduction: Leyb Kvitko (1890?–1952) is known primarily as a children's author. "Virtually every Russian-speaking child in the Soviet Union" was familiar with his poetry—in Russian translation.[1] His fame as a children's author, the internecine Yiddish cultural controversies in which he was involved in the late 1920s, and his tragic death on Stalin's orders in 1952—have eclipsed his earlier writing, including the volume from which the poems below first appeared, *Trit* (*Steps*). Kvitko's parents and most of his siblings died of tuberculosis when he was very young. He began working at the age of ten. His career as a poet began with a handwritten magazine he and a few friends put out in Uman. David Bergelson learned about him, encouraged him to write, and even arranged tutoring for him. Kvitko began working for the Kiev Kultur-Lige, which was founded in 1918, both as a writer and as a book carrier. Bergelson also arranged for Kvitko's departure from Kiev to Berlin in 1921; Kvitko joined the general exodus of Yiddish and Russian writers from the Soviet Union, but returned in 1925, worried that the Germans would arrest him as a communist. *Steps* was published in Berlin in 1919.

In *Steps*, the poet is a denizen of the not yet created world; describing himself as a "blind child," he feels his way through the darkness and the void. The Yiddish literary critic and poet Yekhezkel Dobrushin, a contemporary of Kvitko's, described his "strangely developed sense of touch." Kvitko's persona is burdened with "anguish" (for example, the poem "Angst"); he names himself "night's bridegroom" (der khosn fun der nakht). He refuses the visit of a friend, because he already has guests, "disquiet" ("umet") and "stillness" ("shtilkayt"). The final section of the poem cycle is dedicated to "demons." A cat and a dog play with a peacock tail and a child's skull. A castle appears, made of human bones, decorated with human heads.

The three poems express chaos and darkness; joy is muted. "Too Late" describes the aftermath of some unspoken violence. Kvitko cannot respond to the ordered measures of the world's everyday existence, but he is acutely attuned to other patterns. He steps into the world, dancing with silence, hearing its rhythms as no one else does.

---

[1] Mikhail Krutikov, "An End to Fairy Tales: The 1930s in the Mayselekh of Der Nister and Leyb Kvitko," in *Children and Yiddish Literature: From Early Modernity to Post-Modernity*, ed. Gennady Estraikh, Kerstin Hoge, and Mikhail Krutikov (Oxford: Legenda, 2016), 111.

Memory

You go to meet the day that curses you
Your bare neck,
Your head exposed to the driving rain,
The baking sun.

Pain!
That one in whose name you were abandoned,
Whom you entreat,
You, naked child, with other children—
Is himself blind,
Blind.

And I?
Like my countless ancestors
In welter and waste
will my memory fade.
And should blossoming mornings arise
From this creeping time
Mornings that gladden people and beasts—
Tell them I'm gone
Off to welter and waste.

Silence

For David Bergelson

When my room is empty and no one comes in,
I feel better.
I grin,
take a step in a dance of silence.
We whirl, revel, wildly
Spinning—silentness and I.

She holds me and whispers tenderly in my ear,
Her gray look intoxicates me
I become a fool
And whirl around, just because I can.
But soon murmuring resounds
In the corners of the stillness
It moves me;
I recognize myself, my silence,

We dance wildly, it's easy
When the air is thick with darkness, like dark cloth,
I take a step and dance
A deep, easy silence.

Sometimes,
When I arrive, my soundless partner doesn't know me.
I search for myself in her eyes—
I see my forehead burning,
demons' pearls, and marks of lightening in my eyes.
I close them quickly and turn back.
She takes one look
Fixes me to the spot
I am stunned
Kneel before her.

When I come to
The sky is a black lid,
Silence and I are a mess,
Our eyes moist, our cheeks warm.
We'll spin a strand of story and song
Of nights and rain
And long, easy, dances in silence.

Too late

The world outside is clothed in gray
A shadow falls from its pleated garment
Through the window, enfolding the room,
The shadow hovering over the waiting carpet holds its breath …

Beloved!
The abandoned room still bears the imprint of your delicate step …
Where are you?
The carpet of many colors
Is woven with figures of branded heads
A swirling pattern inscribed in Tatar, Turkish, and hieroglyphic,
Telling the tale of many a people's sorrow.

The sorrowful carpet lies entangled in whorls and scrolls,
The falling shadow holds its breath …
The pale little footsteps hide …

Two shoes are on the carpet
One lies sprawled, its tip girlishly tilted up
The shoe flap stretched open.
The second shoe caresses it.
The high heels flash and blaze and blaze.

The second stands upright, dumb with anger
Laces drooping to the carpet
It looks out from its tip
Up, up at the ceiling.

The abandoned room still bears the imprint of your delicate step …
The falling shadow holds its breath ….

געדעכעניש

דו גייסט דעם שעלטנדיקן טאָג אַנטקעגן
און שטעלסט אים אונטער דײַן אַנטבלויזטן נאַקן,
טראָגסט דײַן קאָפּ דעם וויסטן רעגן,
דער זון אים באַקן.

ווײ!
דער פֿאַר ווען ביסט פֿאַרשפּראָכן
זײַן אויף הפֿקר,
דער פֿאַר ווען בעטסט,
דו, נאַקעט קינד, מיט אַנדערע קינדער: —
איז אַליין אַ בלינדער,
איז אַליין אַ בלינדער...

און איך?...
...אין תּוהו־ובֿוהו,
ווי מײַנע אָנצאָליקע אָבֿות,
ווער מײַן געדעכעניש פֿאַרגיין אַזוי,
און אויב פֿון דער שלײַכנדער צײַט
וועלן אויפֿגיין בליִענדע מאָרגנס מיט טוי
פֿאַר באַשעפֿעניש און לײַט —
זאָלן זיי וויסן, אַז איך בין אַוועק
אין תּוהו־ובֿוהו.

פֿאַרשפּעטיקט

דער דרויסן איז היינט אָנגעטאָן אין גרויען.
אַ שאָטן פֿון זיין פֿאַלדנדיקן מלבוש
פֿאַלט אַריין דורך פֿענצטער ט'הער אין זאַלן,
ער האַלט דעם אָטעם איין
אויפֿן וואַרטנדיקן טעפּעך…

צאַרטע!
עס שמעקן דיינע באָרוועס אייד'לע טריט אין זאַל פֿאַרלאָזטן…
ווּ ביסטו?
דער טעפּעך איז אין פֿאַרבן אַלערליי,
מיט געשטאַלטן אָנגעמאָלט פֿון בראַנדנקעפּ —
פֿאַרדרייטער כּתבֿ: טאָטערש, טערקיש, היעראָגליפֿיש,
פֿיל געשיכטעס פֿון פֿיל פֿעלקערס צער.

ליגט אַ טרויעריקער טעפּעך מיט פֿאַרדרייטן כּתבֿ,
האַלט דעם אָטעם איין אויף אים דעם דרויסנס שאָטן…
בלייכן זיך פֿאַרהוילן קליינע טריט…

צוויי טופֿליעס אויפֿן טעפּעך,
איין טופֿליע ליגט צעלייגט, דאָס נעזל מיידעליש פֿאַרריסן,
דאָס לעפּל אויסגעשטרעקט
די צווייטע טופֿליע צערטלען.
די קולקעס בליצן, בליצן, בליצן…

די צווייטע שטייט ברוגז־תּמעוואַטע,
די שנירלעך ביז אַראָפּ צום טעפּעך,
קוקט פֿון טונק'לער נאָז אַרויס
אַרויף, אַרויף צו סטעליע…

שמעקן אירע באָרוועס אייד'לע טריט
אין זאַל פֿאַרלאָזטן…
האַלט דעם אָטעם איין דעם דרויסנס שאָטן…

אַ שווייַגנס

דוד בערגעלסאָנען.

איז קיינער נישט פֿאַראַנען אין מייַן צימער,
ווער איך מונטער,
איך שמייכל אונטער,
און טאַנץ אַ שווייַגנס מיט דער שטילקייט.
מיר דרייען זיך אין שטילער גרינגער ווילדקייט,
דרייען זיך — איך מיט שטילקייט...

זי טוליעט מיך און ווינטלט צאַרט אין אויער,
שיכּורט מיך מיט אויסזעען איר גרויער,
איך ווער אַ תּם
און דריי זיך גלאַט, ווייַל ס'דרייט זיך.
נאָר באַלד אין שטילקייטס ווינקלען
אַ מורמעלע צעגייט זיך,
מיך באַרירט עס —
דערקען איך זיך, מייַן שטילקייט,
טאַנצן מיר מיט גרינגער ווילדקייט,
אין טונק'לער לופֿט, ווי טונק'לע צייַגנס,
טאַנצן איך מיט שטילקייט
אַ טיפֿן גרינגן שווייַגנס...

עס מאַכט זיך :
איך קום אַ מאָל, און שטילקייט וויל מיך נישט דערקענען.
איך זוך מיך אָפּ אין אירע אויגן —
זע איך — מייַנע שלייפֿן ברענען,
און אויף די אויגן מייַנע בליצן
שדים־פּערל, מאַרקן־בליצן. —
פֿאַרמאַך איך באַלד די אויגן מיר
און קער צוריק.
זי טוט אַ בליק
און שמידט אי מיך, אי טיר.
איך ווער געפּלעפֿט
און קני פֿאַר איר...

ווען איך דערוואַך,
איז הימל שוין אַ שוואַרצער דאַך,
איך און שטילקייט שטייען געאַרעם,
די אויגן פֿייַכט, די באַקן וואַרעם.
מיר ציִען באַלד אַ מעשׂה־ליד
פֿון נעכט און רעגנס
און טאַנצן גרינג און לאַנג אַ שווייַגנס...